

Потім вона спустилася вниз і підійшла до чорного входу, де на бетонних сходах на неї чекали великі чорні гумові чоботи. Кейт рушила за будинок, зійшла до неї з радісним гарканням довжезна старезна коротконога кобила.

— Привіт, Горошинко! — Кейт кинула жменю сіна на землю та почухала оксамитове вухо кобили. — І я тебе сумую за тобою, додала вона, і це було правдою.

Два роки тому Кейт і Горошинка були нерозлучні. Усе літо дівчинка їздила верхи й витрала купу стрічок на Сінсоміській сільському ярмарку.

Проте життя легко як скажене. Кейт бачила, як швидко все може змінитися. Раз– і твоя кобила стає стара та кульгава. Раз– і твоя найкраща подруга тобі як чужа.

— Ну все, буває! — Кейт почвалала назад розбитою доріжкою та лишила брудні чоботи коло дверей.

За дверима вже розпочався ранковий гармидер: мама у вицілій домашній сукні поралася біля плити, наливаючи тісто на прямокутну електричну пательню.

— Люблю виходити сюди вночі. Зорі такі яскраві. Іноді, коли дуже довго дивишся на небо, крихітні білі зірочки починають сіятися довкола, присягаюся. Ну просто як світлячки. Може, тому прозорих так називають. Хоча ти, мабуть, тепер думаєш, що я страшенно нудна.

Таллі хотіла щось відповісти, але не могла вичавити із себе ні звуку. І лячно трусити гнобою хоросами, і вона докладала усіх зусиль, щоб тільки стояти рівно.

Дівчина — вона нам'ятала, Кейт, зіскочила з паркану. На ній була велика футболка із зображенням серіальної родини Партридж, що вже лячно лущиться від часу. За вовни її кричок гумові чоботи чавкали у багнюці.

— Слухай, ти маєш якийсь вигляд. — Через ретейнери вона помітно шепеляявла.

— Усе нормально. Таллі спробувала опанувати себе, бо Кейт почала підходити ближче.

— Що з тобою?

Таллі — вона сама від себе такого не чекала — раптом розплакалась.

Якусь мить Кейт мовчки дивилася на неї із-за своїх вели-

Але Таллі було байдуже. Удвох вони скочили на велосипеди та нерівною гравійною доріжкою вибили на асфальт. На вершині Літнього патруля Таллі мовила:

— Дивись на мене й роби, як я.

Вона відпустила вниз із пагорба і полетіла. Волосся Кейт затріпотіло за спиною, на очі набігли сльози. Чорні дерева обабіч дороги ледь помітно пойдалися від легенького вітру. Зірки вибликували в оксамитово-чорному небі. Таллі відхилилася назад, розвівши руки та заспівала:

— Спробуй! — озирнулася вона до Кейт.

— Я не зможу! Надто швидко!

— Так у тому ж і сенс!

— Це небезпечно!

— Ну ж бо, Кейті, відпусти кермо! Бог не любить боягузів! — а потім тихо додала: — Вовір мені.

Тепер у Кейт не залишалося вибору. Довіра була фундаментом їхньої дружби — Таллі не дружитиме з боягузом.

— Ну ж бо! — мовила Кейт сама до себе, додавши голосу сторості.

Вона глибоко вдихнула, прикалала кілька слів молитви та відпустила кермо.

Мамі сподобалася її за плече та сильно струснула.

— Нікали не просте виховання! Це жалюгідно. Все, годімо. — Зона взяла Таллі за руку й потягла до дверей.

Таллі поплентатася за нею, перечіпаючись через власні ноги. Вона вийшли надвір та спустилися до іржавого буси-ка, прикрашеного напівлисі квіточок та великим символом миру, намальованим фарбою на борту.

Двері відчинилися, і ось вже вихопалься хмара диму, за якою в машині можна було розгледіти три фігури. За кермом сидів чорношкірий чоловік з модною зачіскою афро — кучму кучерявого волосся тягувала на чолі червона пов'язка. У фургоні - жінка в жилеті з бахромою та смугастих штанях. її білими волосся було забране під коротенку хустину. Поруч із нею чоловік у штанях кльош і пошарпаній футболці. Підлога фургона була застелена коричневим килимовим покриттям, і на якому валялося кілька люлек, порожніх блищанок з-під пива, обертов т- під їжі та касет *Я Трой*.

— Це Таллула, моя мала, — відрекомендувала її мама.

Таллі промочала, хоча вимакідла, коли її називали повним ім'ям, — про це можна буде сказати мамі пізніше, коли вони залишаться самі.

— Відпад! Треба ж, як на тебе схоже! — мовив хтось із пасажирів.

— Ну залазьте вже, бурмухун водій. — Ме сплівмеюся.

Чоловік у пошарпаній футболці простягнув руку до Таллі, охопив її за стан і стиснув у фургон. Вона обережно всілася навкпіпки на килим. Мама теж залізла всередину та грюкнула за собою дверима. Гучно пульсувала якась музика, але

вузинця. Сакли яскраве сонце, але дощ, що пройшов уночі, лишив глибокі калюжи на підтопій доріжці. Дідуган вбудмагазині точив вже протопчують повені. До цідонна її підробних модних черевиків лилла багнюка, тож Кейт ліла повільно, намагаючись не забруднити свої сліні шкарпетки з веселкою. Це так поглянуло її увагу, що дівчину по той бік вузині вона не помітила, поки не дійшла до дороги.

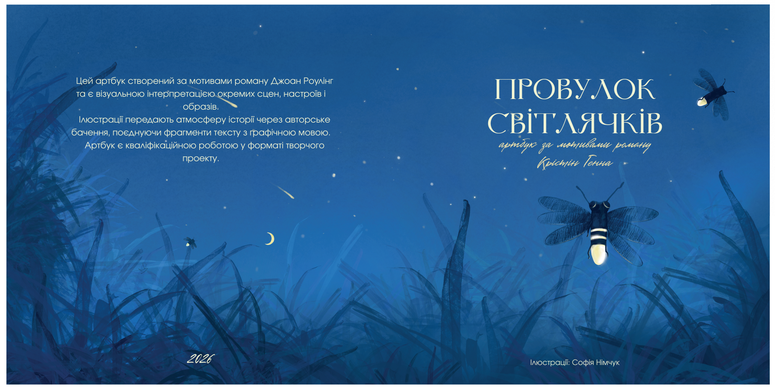
Вона була розкішна: висока, з великими грудьми та довгим хвилястим каштановим волоссям. Обличчя — як у Кароліни Монікьної: з більшо широм, великими губами та довгими вінки. А одяг! Джинси з низькою талією, тільома гудзиками та гігантськими кльошем із кольоровими вставками «тай-дай», туфлі на платформі з корка з чотирирядйомними підборами та рожевий фліктюп із широкими рукавами, що підкреував попайменше два дюйми жжвота.

Кейт притиснула свої книжки до грудей, відчайдушно шкодуючи про всі ті прикі, які вона вирішила вкудувати. І що дженси в неї не від *Seura Rough Riders*.

— Я привіт, — сказала вона зі свого боку дороги. — Автобус зупиняється на цьому боці.

(Розгорти)

(Дизайн обкладинки артбуку)

Disruptors Script Regular

Aa, Бб, Вв

(Шрифт підзаголовкового напису)

LITERATURE DECOR REGULAR

АА, ББ, ВВ

(Шрифт титульного напису)

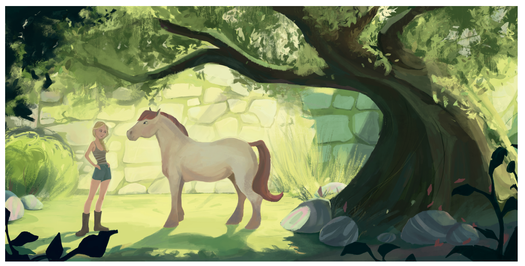
Book Antiqua

Аа, Бб, Вв

(Шрифт внутрішніх текстових блоків)

(Розроблені ілюстрації та паспорт кольорів)

КАФЕДРА АРХІТЕКТУРИ ТА ДИЗАЙНУ

WEST UKRAINIAN NATIONAL UNIVERSITY

РОЛЬ ЦИФРОВОЇ ІЛЮСТРАЦІЇ У ФОРМУВАННІ ВІЗУАЛЬНОГО ОБРАЗУ СУЧАСНОЇ КНИГИ

Кваліфікаційна робота першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

ОПП «Графічний дизайн»

Спеціальність 022 Дизайн
Спеціалізація 022.01 Графічний дизайн

Тернопіль 2026

Виконала: студентка
групи ДИЗ-41
С. Т. Німчук

Науковий керівник:
канд. пед. наук, доцент
І. І. Цідило

